

ת"פ 23779/11/12 - מדינת ישראל נגד עמר מחיסן, מוחמד מחיסן, אנתסאר מחיסן, עבידיה, נסים פרוך, גב' אנתסאר מחיסן

בית משפט השלום בירושלים

01 ינואר 2014

ת"פ 23779-11-12 מדינת ישראל נ' מחיסן(עציר) ואח'
ת"פ 23796-11-12

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
המאשימה
נגד
הנאשמים
המשיבים בבקשת החילוט
1. עמר מחיסן (עציר)
2. מוחמד מחיסן (עציר)
3. אנתסאר מחיסן
4. מוחמד עבידיה
5. נסים פרוך

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה דוד גרוסברג

הנאשמים וב"כ עו"ד עומיר

גב' אנתסאר מחיסן - המשיבה 3 בבקשת החילוט

מתורגמן לערבית

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי בקשת המדינה לפי סעיף 51 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) לחילוט ההפקדה וההתחייבויות הכספיות שהופקדו ונחתמו על-ידי המשיבים 1-2, וכן לחילוט הערבויות צד ג' שחתמו המשיבים 3-5 בהיותם המפקחים של המשיב 1. כל זאת, נוכח הפרת תנאי השחרור ממעצר של המשיבים 1-2.

רקע

1. המשיבים 1-2, שהינם אחים, הועמדו לדין יחדיו בהליך שבכותרת בגין חלקם בתקיפת מאבטחים ושוטרי משמר

עמוד 1

הגבול ביום 6.11.2012 בסמוך לחדר הטראומה בבית-החולים "הדסה" עין-כרם בירושלים ואף מחוץ לבית-החולים, והכל בעת שאחיהם טופל בחדר הטראומה לאחר מעצרו על-ידי משטרת ישראל. ביום 11.9.2013 הודו לפניי המשיבים בעובדות כתב-אישום מתוקן, והורשעו בעבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק הנ"ל. הטיעונים לעונש נדחו בשעתו לצורך קבלת תסקיר שירות מבחן לעונש.

החלטה זו ניתנת בהמשך להחלטתי מיום 24.10.2013 בהליך שבכותרת, במסגרתה נעתרתי לבקשת המדינה לעיון חוזר בתנאי שחרורם ממעצר של המשיבים 1-2, והוריתי על מעצרם של משיבים אלה עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. זאת, עקב הפרות מהותיות של תנאי השחרור ממעצר, ובכלל זה ביצוע עבירות חדשות בגין המשיבים 1-2 הועמדו לדין והורשעו בפני מותבים אחרים. הדברים פורטו בהרחבה בהחלטתי הקודמת מיום 24.10.2013, ואיני רואה לשוב עליהם.

2. הבקשה המקורית של המדינה לחילוט הערבויות עקב הפרת תנאי השחרור ממעצר, לא כללה פירוט לגבי זהות הערבים וסכומי הכסף שחילוטם התבקש. לפיכך, בהסכמת הצדדים הוריתי על מחיקת הבקשה במתכונתה דאז, תוך שקבעתי כי המדינה רשאית להגיש בקשת חילוט ערוכה כדין, הכוללת את הפירוט הנדרש. כעת מונחת לפניי בקשה מחודשת של המדינה לחילוט הערבויות. יוער כי מלכתחילה, הוגשה הבקשה לחילוט הערבויות מטעם המדינה גם כנגד המשיבים 6-7. עם זאת, בנוגע למשיבים אלה הודיעה המדינה ביום 23.12.2013 כי היא חוזרת בה מבקשתה. נותרה, אפוא, להכרעתי בקשת המדינה לחילוט ערבויות בנוגע למשיבים 1-5 בלבד.

טיעוני הצדדים

3. בא-כוח המדינה, עו"ד דוויק, טען לפניי כי המשיבים 1-2 הפרו באופן מהותי את תנאי שחרורם ממעצר, הן מבחינת מספר ההפרות והן מבחינת טיבן. עוד נטען כי לחלוף הזמן מאז הפרת תנאי השחרור ממעצר ועד מועד הגשתה של בקשת החילוט אין משמעות בנסיבות העניין. בהתחשב בעוצמת ההפרות של תנאי השחרור ממעצר של המשיבים 1-2, ובשים לב לצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני הפרות מהסוג הנדון, עתר בא-כוח המדינה לחילוט מלוא ההפקדה הכספית וכן להפעלת מלוא ההתחייבות הכספית עליה חתם כל אחד מהמשיבים 1-2 כתנאי לשחרורו ממעצר. עוד עתר בא-כוח המדינה לחילוט מלוא הערבויות צד ג' עליהם חתמו המשיבים 3-5 כמפקחים של המשיב 1. זאת, נוכח הטענה כי הם כשלו בתפקידם והפרו את האמון שניתן בהם כמפקחים.

4. מנגד, בא-כוחם של המשיבים 1-2, עו"ד עומיר, טען כי מרשיו לא הפרו את תנאי השחרור ממעצר באופן מהותי. בכל הנוגע למשיבה 3 שהינה אימם של המשיבים 1-2, טען עו"ד עומיר כי היא מילאה את תפקידה כמפקחת של המשיב 1, וכי אין מקום לחלט את הערבות צד ג' עליה חתמה. עוד טען עו"ד עומיר כנגד השיהוי בו הוגשה בקשת המדינה לחילוט הערבויות, שכן ההפרות הנדונות אירעו במרץ 2013, ואילו בקשת החילוט שלפניי הוגשה בתחילת דצמבר 2013.

5. המשיבים 4-5 שימשו כמפקחים של המשיב 1, ולצורך כך חתמו בשעתו על ערבות צד ג'. הם בחרו לייצג את עצמם בהליך שלפניי (על-אף שהוצעה להם האפשרות לדחות את הדין על-מנת להסדיר ייצוג מטעמם). כל אחד מהמשיבים 4-5 נחקר לפניי. שניהם טענו כי פיקחו על המשיב 1 רק בחלק מהזמן (לפי הנטען, ביתר הזמן היה המשיב

1 נתון בפיקוחה של האם - המשיבה 3). המשיבים 4-5 טענו כי בזמן בו כל אחד מהם פיקח על המשיב 1, הוא לא יצא מהבית. המשיב 5 הוסיף וטען כי המשיב 1 כלל לא יצא מהבית וכי "מאשימים אותנו על משהו שלא קרה".

המסגרת הנורמטיבית

6. סעיף 51(א) לחוק המעצרים קובע כי "שופט הדן בעניינו של משוחרר בערובה, שהובא לפניו בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור, רשאי להורות על חילוט הערבות...". בהתאם לסעיף 51(ג) לחוק המעצרים: "בקשה לחילוט ערבות שניתנה על ידי ערב, לא תידון אלא אם כן ניתנה לערב הזדמנות להשמיע את טענותיו".

בהתבסס על המסגרת הנורמטיבית האמורה, אזקק תחילה לבקשת המדינה לחילוט ההפקדה וההתחייבויות הכספיות של המשיבים 1-2 (הנאשמים). לאחר מכן, אעבור לדון בבקשת המדינה לחילוט ערבויות צד ג' של המשיבים 3-5.

בקשת המדינה לחילוט ההפקדה וההתחייבויות הכספיות של המשיבים 1-2

7. פסיקתו של בית-המשפט העליון עמדה בהרחבה על תכליות החילוט של פיקדון כספי בעקבות הפרת תנאי שחרור ממעצר, ועל אמות-המידה להפעלת שיקול-הדעת השיפוטי בעניין. וכך קבע כב' השופט מלצר בהקשר הנדון:

"... חילוט הכספים במקרה של הפרת תנאים נועד לצורך שמירה על כוחו של מוסד חלופת המעצר. הבעתי בעבר את עמדתי העקרונית לפיה אין להפגין סלחנות רבה מדי למפרים של תנאי מעצר בית:

'... סלחנות מוגזמת להפרת תנאי השחרור עלולה לעודד בעקיפין את ההפרות, ובכך לפגום ביעילותו של האמצעי שקבע המחוקק כדי להגן על חירותו של הנאשם... דלדול כוחה של חלופת המעצר להשיג את מטרתה יוביל לצמצום האפשרות לעשות שימוש באמצעי זה, וכפועל-יוצא מכך יתגבר הכורח - הלא-רצוי - להיזקק למעצר מלא מאחורי סורג ובריח' ...

...עם זאת, חילוט הפיקדון איננו חייב תמיד להיות מלא, ונתונה לבית המשפט הסמכות להורות, בנסיבות המתאימות, גם על חילוט חלקי של הערובה...

בבואו לקבוע את סכום החילוט יוכל בית המשפט להתחשב - בין היתר - במהות האישומים נגד הנאשם ובטיב ההפרות של תנאי השחרור... כך לדוגמה, כאשר הפרת תנאי השחרור איננה נחזית כחמורה באופיה ואיננה מלווה בביצוע עבירות נוספות, ייתכן שבית המשפט יראה לנכון להסתפק בחילוט חלקי של ערובה...אף כי יודגש שאין בכך די כדי להימנע כליל מחילוט הערבות. כמו כן, ניתן להתחשב בגובה הערובה שנקבעה: לעיתים ייקבע פיקדון משמעותי כתנאי לשחרור, על מנת לאיין במידת האפשר את החששות הכרוכים בשחרור הנאשם (לדוגמה, על מנת שהנאשם לא ימלט מן הארץ, או לא ישבש הליכי משפט), בעוד שהחילוט מתבקש לאחר זמן ועקב הפרה מן הסוג שלא הביא להתממשות כל אותם חששות. במקרה כזה, ייתכן שהסנקציה של חילוט מלוא כספי הפיקדון תימצא בלתי מידתית. מנגד, כאשר מלכתחילה נקבע פיקדון נמוך יחסית כתנאי לשחרור הנאשם, בשל נסיבותיו הספציפיות של הנאשם, הרי שיהיה זה סביר להורות על חילוט מלוא סכום הפיקדון, תהא ההפרה של תנאי השחרור אשר תהא... נוסף, כי נסיבות אישיות קשות, בעיקר כאלו שנוצרו במועד המאוחר להחלטה, שקבעה את הערובה כתנאי לשחרור (ואשר חזקה כי היתה בה התחשבות במצב

(הנאשם), יכולה לעתים להצדיק אף היא חילוט חלקי בלבד של הפיקדון..."

(ע"פ 6978/09 מטודי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.3.2010)).

8. הן ההפקדה הכספית והן ההתחייבות העצמית עליה חתם כל אחד מהמשיבים 1-2, נועדו להבטיח את תנאי שחרורם ממעצר ולהרתיע את המשיבים 1-2 באופן אישי מפני הפרת תנאי השחרור. דא עקא, המשיבים 1-2 הפרו באורח מהותי את תנאי שחרורם ממעצר:

בכל הנוגע למשיב 1 - כפי שפרטתי בהחלטתי מיום 24.10.2013, משיב זה הועמד לדין בבית-המשפט המחוזי בת"פ 49982-03-13 (כב' השופט י' נועם). ביום 11.9.2013 הרשיע בית-המשפט המחוזי את המשיב 1 לפי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן. ראשית, הורשע המשיב 1 בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. זאת, בגין כך שביום 6.3.2013 הוא נפגש עם אחר ברחוב הנמצא במחנה הפליטים שועפט ורקם עימו קשר להשתתף בהתפרעות וליידות בקבוקי תעברה לעבר כוחות הביטחון. בהמשך לכך, ביום 8.3.2013 הגיע המשיב 1 לחורשת עצים במתחם הר הבית והאחר הציג לפניו בקבוקי תעברה שהוכנו בטרם זריקתם לעבר כוחות הביטחון לאחר סיום תפילות יום השישי. שנית, המשיב 1 הורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית. זאת, בגין כך שביום 28.3.2013 נעצר ברכב במחסום מחנה הפליטים שועפט תוך הפרה של צו בית-משפט בנוגע לתנאי שחרור ממעצר שנקבעו בנוגע להליך שבכותרת. יודגש כי המשיב 1 שוחרר ממעצרו בנוגע לתיק שלפני בדצמבר 2012 וזאת בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא. לפיכך, כל המעשים בהם הודה המשיב 1 לפני בית-המשפט המחוזי, בוצעו בעת שהוא היה אמור לשהות במעצר בית מלא, באופן העולה כדי הפרה בוטה של תנאי השחרור ממעצר.

בהקשר זה, טען עו"ד עומיר כי המשיב 1 הורשע בבית-המשפט המחוזי בעבירה של הפרת הוראה חוקית רק בגין היציאה מהבית ביום 28.3.2013. הוא הוסיף וטען כי בעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי, נכתב במפורש כי לפי טענת המשיב 1 הוא נתפס ביום 28.3.2013 מחוץ לביתו בעת שהיה בדרכו לקבלת טיפול רפואי. עוד טען הסנגור כי שני המועדים האחרים המוזכרים בכתב-האישום המתוקן בו הודה המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי - 6.3.2013 ו- 8.3.2013 - אינם נכונים, וכי המעשים שהקימו את העבירה של קשירת קשר לביצוע פשע בגינה הורשע המשיב 1 לפי הודאתו, בוצעו כולם ביום 7.3.2013 בעת שהמשיב 1 יצא מביתו כדין בליווי אימו (המשיבה 3) כדי להתייצב לדין בבית-משפט השלום בירושלים.

אין בידי לקבל טענות אלה. המשיב 1 הורשע לפי הודאתו בבית-המשפט המחוזי בעבירה של הפרת הוראה חוקית לגבי האירוע מיום 28.3.2013, וזאת על-אף טענתו כי יצא לקבל טיפול רפואי. לא ניתן בהליך שלפני להיזקק לטענה לפיה אותו מעשה מיום 28.3.2013, לא עלה כדי הפרה של תנאי השחרור ממעצר, שהרי בית-המשפט המחוזי כבר הרשיע את המשיב 1 בגין אותו מעשה בדיוק, בעבירה של הפרת הוראה חוקית. יתרה מזאת; מעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי, עולה בבירור כי בשלושה מועדים נפרדים שהה המשיב 1 מחוץ לביתו ללא אישור, תוך הפרה משמעותית של תנאי השחרור ממעצר, ותוך ביצוע עבירות פליליות חדשות. העובדה שהמשיב 1 הורשע בבית-המשפט המחוזי במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הפרת הוראה חוקית רק בגין האירוע מיום 28.3.2013, אינה משנה מן העובדה שהמשיב 1 הודה במסגרת עובדות כתב-האישום המתוקן בשני מועדים נוספים (6.3.2013 ו- 8.3.2013) בהם ביצע מעשי עבירה מחוץ לבית בו היה אמור לשהות במעצר בית מלא ומהותם קשירת קשר לביצוע פשע. בכל אלה יש כדי להקים תשתית ראיתית מספקת המובילה למסקנה כי המשיב 1 הפר באופן מהותי את תנאי שחרורו ממעצר. יודגש כי הסנגור הנכבד לא ביקש להציג תשתית ראיתית סותרת כלשהיא לעובדות בהן הודה

המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי, ובדין נהג כן.

בכל הנוגע למשיב 2 - הוא הועמד לדין בבית-משפט השלום בת"פ 35459-03-13 (כב' השופט הרבסט). במסגרת אותו הליך, הורשע המשיב 2 לפי הודאתו בעבירות של ניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות והתפרעות. זאת, בגין כך שיידה אבנים לעבר כוחות הביטחון ביום 8.3.2013 לאחר תפילת יום שישי בסמוך למסגד אל-אקצא. עוד הורשע המשיב 2 לפי הודאתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית. זאת, הן בגין חלקו באירוע האלים בסמוך למסגד אל-אקצא תוך הפרת תנאי השחרור ממעצר בנוגע להליך שבכותרת, והן בגין כך שלאחר אותו אירוע החליף המשיב 2 את מקום עבודתו מסופרסל בקריית יובל לסופר שפע שוק בבית עילית, הגיע למקום העבודה ללא ליווי ונכח שם ללא ערב, והכל תוך הפרת תנאי השחרור ממעצר שנקבעו בהתייחס להליך שבכותרת. אוסיף כי בהחלטת כב' השופט רון מיום 26.11.2012, נדרש המשיב 2 להפקיד סכום של 1,000 ₪ בנוסף לסכום של 500 ₪ שכבר הופקד, וכן להחתיים ערב צד ג' נוסף, וזאת כתנאי ליציאתו לעבודה. אין לפניי מחלוקת כי המשיב 2 יצא לעבוד בלא שקיים את כל אלה. עצם היציאה לעבודה בלא שהמשיב 2 הפקיד את הסכום הנוסף והחתיים ערב צד ג' נוסף כפי שנקבע בהחלטת כב' השופט רון, היוותה אף היא הפרה מהותית של תנאי השחרור ממעצר. בהתחשב בכל אלה, ברי כי גם בעניינו של המשיב 2 קיימת תשתית ראייתית מספקת המובילה למסקנה כי המשיב 2 הפר באופן בוטה את תנאי שחרורו ממעצר.

9. הנה כי כן, כל אחד מהמשיבים 1-2 הפר את תנאי המעצר באופן חוזר ונשנה. ההפרות היו משמעותיות לפי טיבן, בין היתר מאחר שהן כללו ביצוע עבירות חמורות חדשות בגין המשיבים 1-2 הועמדו לדין והורשעו. הדבר אף הוביל למעצרים של המשיבים 1-2 עד תום ההליכים בהליך זה (ראו פירוט בהחלטתי מיום 24.10.2013). המשיבים 1-2 הפרו ברגל גסה את האמון שניתן בהם, תוך זלזול והעדר מורא מפני שלטון החוק. נוכח עוצמת ההפרות של תנאי השחרור ממעצר ונוכח טיבן, אני רואה לחלט את מלוא ההפקדה הכספית שהפקידו המשיבים 1-2, וכן להורות על תשלום מלוא ההתחייבות הכספית שכל אחד מהם חתם לצורך הבטחת תנאי שחרורו ממעצר.

10. ודוק, לא נעלם מעיניי כי בהתאם להחלטותיו של שופט המעצרים (כב' השופט רון), כל אחד מהמשיבים נדרש להפקיד סכום כסף שונה ואף חתם על התחייבות כספית בסכום שונה לצורך שחרורו ממעצר: המשיב 1 הפקיד סכום של 5,000 ₪ וחתימתו על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪. לעומת זאת, המשיב 2 שוחרר בתנאים מקלים יותר. הוא הפקיד סכום של 500 ₪ וחתימתו על התחייבות עצמית בסך 3,000 ₪. על-פני הדברים, מהחלטותיו של כב' השופט רון, נראה כי הפער בתנאים הכספיים לשחרור שני המשיבים ממעצר, נבע משוני בעוצמת הראיות לכאורה כנגד כל אחד מהם, וכן מכך שלחובת המשיב 1 היה מאסר מותנה בר-הפעלה (ראו: החלטת כב' השופט רון במ"ת (י-ם) 23796-11-12 מיום 27.11.2012, פסקה 4). בין כך ובין אחרת, על המשיבים 1-2 לשאת בתוצאות ההפרה המהותית של תנאי שחרורם ממעצר, כל אחד בהתאם לסכומים שנקבעו בעת ששוחרר ממעצרו.

11. למען שלמות התמונה, אוסיף כי בעניינם של המשיבים 1-2 אינני סבורה כי יש ליתן משקל מהותי לזמן שחלף מאז מעשי ההפרה ועד להגשתה של בקשת החילוט שלפניי. הטעמים לכך פורטו בפסקה 12 להחלטתי מיום 24.10.2013 בהליך שבכותרת, ואני מפנה לדבריי שם.

הבקשה לחילוט ערבויות צד ג' של המשיבים 3-5

12. אחת התכליות המרכזיות של חילוט ערבויות צד ג' של מפקחים הינה התכלית ההרתעתית. עמדה על כך כב'

השופט ברק-ארז בזו הלשון:

"בין התכליות הבולטות של חילוט ערבויות של צדדים שלישיים, ולא כל שכן מפקחים, בולטת התכלית ההרתעתית. מן ההיבט של הרתעה אישית, האפשרות של חילוט מדרבנת את הערב לא לזנוח את מחויבויותיו. מן ההיבט של הרתעת הרבים, שמבחינות מסוימות חשובה אף יותר, בהקשר זה, חילוט של ערבות במקרה של הפרה תורמת להעברת המסר שעניינו חשיבותן של ההתחייבויות שנוטלים על עצמם מי שמסכימים לפקח על נאשמים ונידונים, ובכך לזקקים על עצמם להגן על הציבור מפני מי שחלה לגביהם חזקת מסוכנות. רק כך יפנימו המפקחים את כובד האחריות הכרוך בתפקידם ואת ההשלכות האישיות הנובעות מהפניית עורף לתפקידם זה. ניתן להוסיף ולומר כי האפשרות של חילוט הערבות תורמת להכוונת התנהגותם של הנאשמים עצמם. ידעו כל נאשם או נידון, המתעתד להפר את תנאי שחרורו, כי במעשיו הוא עתיד לפגוע באנשים קרובים לו אשר הסכימו לערוב לו.

... התחייבות המפקחים אינה ערבות גרידא. יש לזכור שההתחייבות לביצוע הפיקוח, והערבות שבצידה, ניתנת בפני בית המשפט הדן בתנאי שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר ... חובותיו של המפקח אינן מתמצות אך במישור יחסיו מול המשטרה, התביעה או בית המשפט. חובתו העיקרית הינה כלפי הציבור בכללותו. רצונו של המפקח לסייע לנאשם לשהות בחלופת מעצר מידתית ונוחה יותר מזו שמציע בית האסורים אינה עומדת לבדה. ניצבת בצידה החובה המשפטית והמוסרית לשמור על שלום הציבור מפניו של הנאשם או הנידון. האפשרות להקל על הנאשם או הנידון מקימה לצידה חובה לשמור מפניו.

... מלאכת הפיקוח, בוודאי כזו הכרוכה בפיקוח מתמיד לאורך כל שעות היממה, אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענות בדבר אי-ידיעה או חוסר מודעות למעשיו של המפקח... העוררים, שבידיהם הופקדה האחריות לשמירת שלום הציבור, צריכים היו לדעת היכן מצוי הנידון בכל רגע נתון".

(בש"פ 8163/12 אלון נ' מדינת ישראל (19.11.2012)).

בית-המשפט העליון הוסיף וקבע בפסיקתו כי בחותמם על כתב ערבות, מקבלים על עצמם המפקחים את האחריות לפיקוח על הנאשם. אם אדם המתבקש להיות ערב חש כי הוא אינו מסוגל לפקח על הנאשם או שלא יהיה בערבות כדי למנוע מהנאשם להפר את תנאי מעצרו, עליו להימנע מלחתום על כתב הערבות. דברים אלה נכונים גם אם חל שינוי נסיבות במהלך תקופת השחרור ממעצר בתנאים מגבילים, בגינו סבור הערב כי אינו יכול עוד לערוב לנאשם. במצב כזה, על הערב לפנות לבית-המשפט בבקשה לפטור אותו מהערבות. כל עוד לא נעשה כן, אחריותו של המפקח לפיקוח אפקטיבי על הנאשם מוסיפה להתקיים (ראו: דברי כב' השופט ג'ובראן בבש"פ 7924/11 לזין נ' מדינת ישראל (27.6.2012)).

13. המשיבים 3-5 חתמו על ערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ כל אחד, כמפקחיו של המשיב 1. כפי שפורט בדבריי לעיל, המשיב 1 הפר את תנאי שחרורו ממעצר ויצא יותר מפעם אחת ממעצר הבית המלא בו היה אמור לשהות, בלא שהמפקחים עליו (המשיבים 3-5) מנעו זאת או דיווחו על כך. בכך הפרו המשיבים 3-5 את האמון שניתן בהם לשמש כמפקחים אפקטיביים על המשיב 1, במטרה ליתן מענה הולם למסוכנות שמשקפה ממנו (אשר למרבה הצער התממשה כאשר המשיב 1 ביצע עבירות פליליות חדשות בעת שהיה אמור לשהות במעצר בית מלא).

טענות המשיבים 3-5 לפני כי לא ידעו על יציאת המשיב 1 מהבית אינה יכולה לסייע להם. להפך, יש בה כדי להצביע על העדרו של פיקוח אפקטיבי על המשיב 1 בעת שהיה אמור להיות בפיקוחם הצמוד. טענת האם (המשיבה 3) בדבריה בבית-המשפט לפיהם היה על המשטרה לתפוס את המשיב 1 אם הפר את תנאי המעצר, אינה יכולה להתקבל. כך הוא הדבר, שכן הוטלה על האם החובה לפקח על בנה ולדווח לרשויות על הפרת תנאי שחרורו ממעצר. אוסיף כי ניסיונם של המשיבים 4-5 לרמוז כי האחריות לפיקוח על המשיב 1 בעת הרלוונטית היתה מוטלת על אימו (המשיבה 3), אף היא אינה יכולה לעמוד. ראשית, המשיבים 3-5 לא הציגו לבית-המשפט תוכנית זמנים ברורה, בדבר חלוקה פנימית של מועדי הפיקוח על המשיב 1. טענה בעלמא לפיה האם היתה צריכה לשמור על המשיב 1, אין די בה כדי לסתור את המחויבות המוטלת על כל אחד מהמפקחים ביחד ולחוד לקיום פיקוח אפקטיבי על המפוקח, כפי שעולה מנוסח כתב הערבות עליו חתם כל אחד מהם. שנית, מטענות המשיבים 4-5 לפני עליה כי כלל לא ידעו שהמשיב 1 יצא מהבית והפר את תנאי שחרורו ממעצר. בכך יש כדי להצביע כי לא הפעילו פיקוח אפקטיבי עליו. בהתחשב בכל אלה, אני קובעת כי המשיבים 3-5 הפרו ביחד ולחוד את תפקידם כמפקחים.

לצד זאת, אני רואה לציין כי לא הוכח שהמשיבים 3-5 ידעו כי בכוונת המשיב 1 לבצע עבירות פליליות בעת שיצא ללא אישור כדין ממעצר הבית המלא בו אמור היה לשהות. עוד אני רואה לציין כי המשיבים 3 ו-5 נאלצו להגיע פעמיים לדיון בבקשת המדינה לחילוט הערבויות, בשל כך שבקשת החילוט המקורית של המדינה נמחקה משלא היתה ערוכה כדין, ולאחר מכן הוגשה מחדש (ראו: פרוטוקול הדיון מיום 24.10.2013, עמ' 19, ש' 26). זאת ועוד; המדינה השתתתה בהגשת בקשתה לחילוט הערבויות, או לכל הפחות השתתתה במתן הודעה לערבים צד ג' על כוונתה לעתור לחילוט הערבויות לאחר שתסיים את ההליכים החדשים שהגישה כנגד המשיבים 1-2. אין לשלול אפשרות כי במקרים מסוימים, שיהיו כאמור עלול לפגוע ביכולתם של הערבים צד ג' להתגונן כראוי מפני בקשת החילוט, בשל קושי אפשרי לשחזר את אירועי המועדים הרלוונטיים בחלוף זמן ניכר. עם זאת, במקרה דנן אינני סבורה כי השיהוי בהגשת הבקשה פגע באורח מהותי ביכולתם של מי מהמפקחים להתגונן כראוי מפני בקשת החילוט, בהתחשב בכך שטענתם המרכזית של המשיבים 3-5 הינה כי הם כלל אינם יודעים על הפרה של תנאי השחרור על-ידי המשיב 1.

14. בהתחשב בחומרה הגלומה בהעדר פיקוח אפקטיבי על משוחרר ממעצר בתנאים מגבילים, והצורך בהעברת מסר מרתיע מפני כך; אך גם בשים לב לשיעור הערבויות צד ג' בעניינו של המשיב 1 (10,000 ₪ כל אחת); למצבם הכלכלי של הערבים צד ג'; וכן לאופן הגשתה של בקשת החילוט מלכתחילה, דבר שהצריך את הגשתה מחדש; אני רואה לקבוע כי מכל אחד מהמשיבים 3-5 יחולט סכום של 2,000 ₪.

סוף דבר

15. נוכח מכלול הטעמים המפורטים לעיל, מצאתי להורות על חילוט הערבויות כדלקמן:

- א. **המשיב 1** - חילוט הפקדה בסך 5,000 ₪ במלואה וכן תשלום מלוא ההתחייבות העצמית עליה חתם המשיב 1 בעת שחרורו ממעצר בסך 10,000 ₪.
- ב. **המשיב 2** - חילוט הפקדה בסך 500 ₪ במלואה וכן תשלום מלוא ההתחייבות העצמית עליה חתם המשיב 2 בעת שחרורו ממעצר בסך 3,000 ₪.
- ג. **המשיבים 3-5** - מסכום הערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ שחתם כל אחד מהם להבטחת תנאי

שחרורו של המשיב 1 ממעצר, יחולט סך של 2,000 ש"ח כל אחד. כל אחד מהמשיבים 3-5 יהיה רשאי לשלם את הסכום המחולט הנ"ל (2,000 ₪) ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 20.2.2014 ובכל 20 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הסכום שנקבע לפירעון מיידי.

ד. המזכירות תפעל ליישום ההחלטה באמצעות הגזברות.

ניתנה והודעה היום כ"ט טבת תשע"ד, 01/01/2014 במעמד הנוכחים.

דנה כהן-לקח, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

רקע

1. ביום 11.9.2013 הורשעו הנאשמים, על-יסוד הודאתם שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו להם בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וכן תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן, הנאשמים הינם אחים של מאלק מחיסן (להלן: מאלק). ביום 6.11.2012 נעצר מאלק על-ידי משטרת ישראל, כאשר בסמוך לאחר מכן הוא נזקק לטיפול רפואי, ולצורך כך נלקח לטיפול בחדר הטראומה שבבית-החולים הדסה עין-כרם. בהמשך לכך, בסמוך לשעה 19:00, הגיעו למקום הנאשמים, ביחד עם בני משפחה אחרים, וניסו להיכנס לחדר הטראומה. עובדי בית-החולים וביניהם גם מאבטחים של בית-החולים, וכן שוטרי משמר הגבול שנכחו במקום, מסרו לנאשמים ולבני משפחתם כי אסור להם להיכנס לחדר הטראומה וכי עליהם להמתין בחוץ. הנאשמים וכן חלק מבני משפחתם סירבו והמשיכו לנסות להיכנס לחדר הטראומה, תוך שהם דוחפים ומכים במאבטחים ובשוטרי משמר הגבול שנכחו אותה עת במקום, והכל בליווי קללות וצעקות. בנסיבות המתוארות, יצא הנאשם 1 מחדר הטראומה, ניגש לאחד השוטרים שנכחו במקום ודחף אותו באמצעות שתי ידיו. אותו שוטר דחף את הנאשם 1 בחזרה, ומיד לאחר מכן הצטרף הנאשם 2 ודחף אף הוא את השוטר. השוטרים והמאבטחים שהיו במקום, הצליחו להדוף את הנאשמים מאזור הכניסה לחדר הטראומה. כמה דקות לאחר מכן, ניגש נאשם 2 פעם נוספת וניסה להגיע לדלת חדר הטראומה, תוך שהוא דוחף מאבטחים ושוטרי משמר הגבול שעמדו בסמוך לדלת. מיד לאחר מכן הצטרף נאשם 1 וניסה אף הוא לדחוף את המאבטחים ואת השוטרים שהיו במקום. בשלב זה, המאבטחים והשוטרים הצליחו להדוף את הנאשמים ואת בני משפחתם מחוץ לבית-החולים. גם שם המשיכו הנאשמים ובני המשפחה האחרים להתפרע, תוך שהנאשם 2 וכן אחד מבני המשפחה האחרים נתנו אגרופים לאחד השוטרים, אשר גרמו לדימום

מאפו ולשריטה בשפתו אולם לא הצריכו טיפול רפואי. במעשיהם תקפו הנאשמים שוטרים, כשהתקיפה קשורה למילוי תפקידם של השוטרים. בנוסף, תקפו הנאשמים עובד ציבור או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף.

2. בכל אלה הודו הנאשמים ובגין כך הורשעו בעבירות שיוחסו להם. במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, הוסכם כי הנאשמים יופנו לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינם ולאחר מכן הצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם לעונש.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם 1 הינו בן 29, נשוי ואב לשני ילדים בגילאים חצי שנה ושלוש שנים. הנאשם 1 נולד וגדל במחנה הפליטים שועפט במזרח ירושלים במערכת משפחתית בה תפקודו של האב היה לקוי עקב בעיות נפשיות ושימוש בסמים, דבר אשר השפיע באופן שלילי על התפתחותו של הנאשם 1. לנאשם 1 מספר הרשעות קודמות בפלילים בגין ריצה עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. כיום הוא עצור מזה מספר חודשים, בין היתר בגין עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע אשר ההליך הפלילי בגינה מתנהל בבית-המשפט המחוזי בירושלים.

אשר לעבירות נשוא תיק זה - הנאשם 1 מסר לשירות המבחן כי נודע לו שאחיו נפצע במהלך מעצרו על-ידי משטרת ישראל ונזקק לטיפול רפואי בבית-חולים. הנאשם 1 ציין כי חשש לשלומו של אחיו, היה נתון בסערת רגשות והתקשה לפעול על-פי הוראות גורמי האכיפה אשר סירבו לאפשר לו ולבני משפחתו להיכנס לחדר הטרומה בו טופל אחיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון באופן ביקורתי את דפוסי התנהגותו המכשילים בעבר ובהווה, וכי הוא מחזיק בעמדות מקלות ביחס לגבולות החוק ובעמדות בעייתיות כלפי גורמי חוק ואכיפה. התרשמות שירות המבחן היא כי על רקע התנאים בהם גדל, הנאשם 1 פיתח קושי בדחיית סיפוקים ויכולת מצומצמת לשליטה וריסון עצמי. אמנם, ההתרשמות היא כי בשנים האחרונות ערך הנאשם 1 שינוי באורחות חייו, מעורבותו בפלילים התמתנה והוא עשה מאמצים לתפקד באופן נורמטיבי. חרף זאת, הנאשם 1 עודו פועל על-פי דפוסי אימפולסיביים ומתקשה בתפקוד תקין בהתאם לגבולות החוק.

במישור ההמלצה - בהתחשב במכלול הנתונים, ובשים לב לכך שהנאשם 1 מתקשה לקחת אחריות על אופן התנהלותו הבעייתי וכן מתקשה לפעול על-פי גבולות החוק, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2

4. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 2 עולה כי הנאשם הינו בן 27, נשוי ואב לתינוקות בת 4 חודשים. כאמור, הנאשם 2 הינו אחיו של הנאשם 1. שירות המבחן מוסיף ומפרט בתסקיר זה כי משפחתם של השניים הייתה שרויה במצוקה כלכלית במשך השנים וכי הנאשם 2 גדל בתנאי עוני והזנחה, כאשר הוריו התקשו להציב לו גבולות. הנאשם 2 הורשע בפלילים ונדון לעונשי מאסר בפועל. כעת הנאשם 2 מצוי במעצר בגין תיק זה.

אשר לעבירות נשוא ההליך שבכותרת - שירות המבחן מציין כי הנאשם 2 מתקשה לקחת אחריות על מעשיו. ההתרשמות היא כי הנאשם 2 מתקשה לבחון את דפוסי התנהלותו הבעייתיים, ומשליך את האחריות על חייו ומעשיו על גורמים חיצוניים וסביבתיים. עוד התרשם שירות המבחן מדפוסים אימפולסיביים ולא בשלים בהתנהלותו של הנאשם 2 אשר באים לידי ביטוי, בין היתר, בקושי לבחון את השלכות מעשיו ובקושי בדחיית סיפוקים. לצד אלה, הנאשם 2 הביע בפני שירות המבחן רצון לנהל אורח חיים תקין, ללא מעורבות בפלילים, מתוך אחריות לבתו התינוקת ולפרנסתה.

במישור ההמלצה - שירות המבחן העריך כי הנאשם 2 זקוק לעונש מוחשי של מאסר בפועל לצורך הבהרת גבולות המותר והאסור. יחד עם זאת, נוכח העובדה שהנאשם 2 סיים כעת לרצות עונש מאסר בפועל ונוכח תקופת מעצרו בתיק זה, וכן בהתחשב בשינוי בנסיבות חייו והעובדה כי טרם פגש את בתו, המליץ שירות המבחן על עונש מאסר בפועל לתקופה קצרה ועל עונש מאסר מותנה ממושך.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה עמדה על חומרת המעשים ועל הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בגינם, ועתרה למתחם ענישה הנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברם הפלילי המכביד של הנאשמים והאמור בתסקירי שירות המבחן, עתרה המאשימה להטיל על הנאשמים עונש ברף הגבוה של המתחם הנטען; מאסר מותנה משמעותי; קנס; וכן פיצוי לשוטר שנפגע כתוצאה מהאגרוף שנתן לו הנאשם 2 כמתואר בכתב-האישום המתוקן. עוד עתרה המאשימה להפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם 1. בא-כוח המאשימה הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו.

6. מנגד, בא-כוח הנאשם עמד על כך שבנסיבות המקרה דנן, העבירות בוצעו מתוך סערת רגשות שכן הנאשמים הגיעו לבית-החולים ביחד עם בני משפחה אחרים, לאחר שנודע להם כי אחיהם נלקח לחדר הטרומה בסמוך לאחר מעצרו על-ידי משטרת ישראל. הסנגור הוסיף ועמד על יתר הנסיבות האישיות לקולא בעניינם של הנאשמים, ועתר להסתפק בענישה הצופה פני עתיד. הסנגור הוסיף וטען באופן חלופי, כי באם יופעל עונש המאסר המותנה בעניינו של הנאשם 1, מן הראוי להפעילו בחופף לעונש מאסר בפועל שיוטל בגין תיק זה.

מתחם העונש ההולם

7. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

8. **בכל הנוגע לערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם** - עבירות אלימות המבוצעות כלפי שוטרים ומאבטחים הממלאים את תפקידם, חותרות תחת ההגנה על שלמות הגוף והחיים של העוסקים במלאכת אכיפת החוק ושמירת הסדר הציבורי. בתי-המשפט עמדו לא אחת על הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני ביצוע עבירות אלה, המנוגדות לאינטרס הציבורי של הגנה על שלטון החוק ועל סדרי משטר תקינים. הדברים נכונים במיוחד כאשר עסקין במאבטחים ושוטרים הממלאים תפקיד של שמירה על הסדר הציבורי במוסדות המספקים שירותים חיוניים לציבור הרחב, כדוגמת בית-חולים. קיים אינטרס ציבורי ראשון-במעלה, להגן על הסדר הציבורי בבית-חולים, על-מנת לאפשר

לעובדיו לספק שירותי רפואה לציבור, ללא אלימות מסביבם. למען הסר ספק, אבהיר כי במקרה דנן אין טענה לתקיפת צוות רפואי, אלא לתקיפת מאבטחים ושוטרים ששמרו על הסדר הציבורי בבית-החולים.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן מעלה כי מדובר בסיטואציה מורכבת. הנאשמים ובני משפחתם הגיעו לבית-החולים הדסה עין-כרם, לאחר שנודע להם כי אחיהם של הנאשמים נזקק לטיפול רפואי בחדר הטראומה בסמוך לאחר מעצרו על-ידי משטרת ישראל (כך עולה מעובדות כתב-האישום המתוקן). כאשר הגיעו הנאשמים ובני משפחתם למקום, נאסר עליהם להיכנס לחדר הטראומה בו טופל אחיהם. אף-על-פי-כן, הנאשמים ובני משפחתם סירבו להישמע להוראות המאבטחים והמשיכו לנסות ולהיכנס לחדר הטראומה, תוך שהם דוחפים ומכים במאבטחים ובשוטרי משמר הגבול שנכחו אותה עת במקום, ותוך שהם מקללים וצועקים. האירוע לא היה נקודתי כי אם מתמשך: הנאשם 1 דחף שוטר באמצעות שתי ידיו. השוטר דחף אותו בחזרה ואז הנאשם 2 הצטרף ודחף את השוטר. מספר דקות לאחר מכן, ניגש הנאשם 2 פעם נוספת ודחף מאבטחים ושוטרי משמר הגבול בניסיון להיכנס לחדר הטראומה, תוך שהנאשם 1 מצטרף אליו ומנסה לדחוף את המאבטחים והשוטרים. אף לאחר שהנאשמים ובני משפחתם נהדפו אל מחוץ לבית החולים, לא תם האירוע. הנאשמים ובני משפחתם הוסיפו להתפרע, תוך שהנאשם 2 וכן אחד מבני המשפחה הנוספים נתנו אגרופים לאחד השוטרים, אשר גרמו לדימום מאפו של השוטר ולשריטה בשפתו שלא הצריכה קבלת טיפול רפואי.

נראה כי לא היה מדובר באירוע מתוכנן מראש, וכי הסיבה שהובילה את הנאשמים לביצוע העבירות הנדונות היתה סערת רגשות שהנאשמים חשו כאשר נודע להם כי בסמוך לאחר שאחיהם שנעצר על-ידי משטרת ישראל, הוא נלקח לחדר הטראומה בבית-החולים. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שמדובר באירוע חמור, במהלכו הפעילו הנאשמים ובני משפחה נוספים אלימות כלפי מאבטחים ושוטרים בבית-החולים, ואף הובילו במעשיהם לפגיעה פיזית באחד השוטרים, הגם שאותה פגיעה לא הצריכה קבלת טיפול רפואי. כאמור, לא היה מדובר באירוע נקודתי אלא באירוע מתמשך, כאשר הנאשמים שבו ותקפו מאבטחים ושוטרים מספר פעמים באזור רגיש של בית-החולים (כניסה לחדר הטראומה), ואף המשיכו במעשיהם לאחר שהורחקו מחוץ לבית-החולים. אף שהסיבה להתנהלות הנאשמים תורמת להבנת הרקע לאירוע, אין בה כדי להצדיק התנהגות פרועה ושימוש באלימות כלפי שוטרים ומאבטחים בבית-החולים.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בתי-המשפט נוהגים להטיל במקרים דומים ענישה הכוללת מאסר בפועל (ראו והשוו למשל: ת"פ (עכו) 43034-03-11 מדינת ישראל נ' חלאילה (21.9.2011); ת"פ (כ"ס) 41791-04-10 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא (2.6.2011)).

9. בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם; בהתחשב בחומרת המעשים, לצד הנסיבות והרקע לביצועם; בהתחשב בקיומו של עונש מינימום סטטוטורי בגין עבירה של תקיפת שוטר; וכן בהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם את המעשים ונסיבות ביצועם במקרה דנן נע בין מאסר בפועל קצר (שבמקרים מתאימים ניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות) לבין 12 חודשי מאסר בפועל**. לא ראיתי לסטות ממתחם זה לקולא או לחומרה.

העונש המתאים

10. אשר לגזירת עונשם של הנאשמים בתוך המתחם - לקולא, ראיתי להתחשב בהודאתם של הנאשמים בעובדות כתב-האישום המתוקן באופן שחסך שמיעת עדים. עוד ראיתי להתחשב בנסיבות חייהם המורכבות של הנאשמים כמפורט בתסקירי שירות המבחן וכן בנסיבותיהם האישיות, לרבות העובדה שלשני הנאשמים ילדים קטנים שנולדו כאשר היו מאחורי סורג וברח.

11. מנגד, עומדת חומרת האירוע עליה עמדתי בדבריי לעיל, וכן הצורך להרתיע את היחיד והרבים מפני הישנות מעשים מהסוג הנדון. סערת רגשות, אנושית ככל שתהא, אינה יכולה להצדיק התנהגות שלוחת-רסן בתוך בית-חולים המספק שירותי רפואה לציבור, ואף אינה יכולה להצדיק תקיפת שוטרים ומאבטחים הממונים על שמירת הסדר בתוך בית-החולים.

בנוסף, נזקף לחובת שני הנאשמים עברם הפלילי: בכל הנוגע לנאשם 1 - מהמרשם הפלילי ומהכרעת-הדין בת"פ (מחוזי י-ם) 49982-03-13 שהוגשה לעיוני, עולה כי לחובת הנאשם 1 מספר הרשעות קודמות בעבירות שונות, לרבות בעבירות אלימות בכלל ובעבירות אלימות כנגד שוטרים ועובדי ציבור בפרט. הנאשם ריצה עד כה שלושה עונשי מאסר בפועל, שניים מהם לתקופות ממושכות. כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי בן 3 חודשים אשר הוטל עליו בת"פ (י-ם) 6209/08, אשר למרבה הצער לא הרתיע אותו ממעורבות בעבירות בגין הורשע בתיק זה. עוד יצוין כי הרשעתו האחרונה של הנאשם 1 בת"פ (מחוזי י-ם) 49982-03-13 הנ"ל (שם דינו טרם נגזר), הינה בגין עבירות אשר הנאשם 1 ביצע תוך הפרת תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו בקשר להליך שלפניי.

בכל הנוגע לנאשם 2 - מהמרשם הפלילי בעניינו של נאשם 2 עולה כי גם לחובתו מספר הרשעות קודמות, לרבות בעבירות אלימות בכלל ובעבירות אלימות כנגד שוטרים ועובדי ציבור בפרט. יצוין כי בדומה לנאשם 1, הרשעתו האחרונה של נאשם 2 בת"פ (שלום י-ם) 35459-03-13 הינה בגין עבירות שהנאשם 2 ביצע תוך הפרת תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו בקשר להליך שלפניי.

הנה כי כן, מעברם הפלילי של הנאשמים עולה כי פעם אחר פעם נכשלים הנאשמים בעבירות של תקיפות שוטרים ועובדי ציבור, באופן המעיד על העדר מורא מפני החוק ועל העדר הפנמה של הפסול במעשיהם. מסקנה דומה עולה מהאמור בתסקירי שירות המבחן לגבי הקושי של הנאשמים להפנים את הבעייתיות שבהתנהלותם. בנסיבות אלה, יש מקום להטלת עונש מאסר בפועל ממשי, על-מנת להעביר לנאשמים מסר ברור וחד כנגד ביצוע עבירות מן הסוג הנדון.

12. בהמשך לדברים אלה, אני רואה להעיר כדלקמן: ראשית, עונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם 1 יופעל באופן שחודש ממנו יהיה בחופף וחודשיים במצטבר לעונש המאסר בפועל בתיק זה, בשים לב לרקע שעמד בבסיס ביצוע העבירות (כאמור, אין בכך כדי להצדיק את המעשים. עם זאת, אני סבורה כי יש ליתן לכך משקל מסוים לא רק במסגרת קביעת מתחם הענישה ההולם, אלא גם במסגרת אופן הפעלת עונש המאסר המותנה). שנית, מצאתי לחייב את הנאשם 2 בפיצוי, ולו סימלי, לטובת השוטר שנפצע באירוע בגין האגרוף שנתן לו הנאשם 2. בקביעת שיעור

הפיצוי נלקח בחשבון העובדה כי השוטר לא נזקק לטיפול רפואי. שלישית, יצוין כי לא מצאתי להטיל על מי מהנאשמים קנס כמבוקש על-ידי המדינה, בין היתר בשים לב למצב הכלכלי כעולה מתסקירי שירות המבחן, וכן בהתחשב בחילוט מלוא ערבויות המעצר של הנאשמים בתיק זה, בגין הפרות מהותיות של תנאי השחרור ממעצר כמפורט בהחלטתי הקודמת שניתנה היום. לבסוף, יצוין כי מתקופת המאסר שתוטל בגין תיק זה, ינוכו רק ימי המעצר אשר אינם חופפים לתקופת מאסרם של הנאשמים בתיקים אחרים (ראו והשוו: רע"ב 542/11 מדינת ישראל נ' ספיר (13.2.2011); רע"פ 245/10 גבאי נ' מדינת ישראל (13.4.2010)).

סוף דבר

13. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשמים כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 7 חודשים. עונש זה ירוצה במצטבר לכל מאסר אחר אם וככל שהנאשמים מרצים כעת.

בכל הנוגע לנאשם 1 - מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו מיום 11.11.2012 ועד יום 3.12.2012 וכן מיום 24.10.2013 ואילך, למעט חודש ימים מיום 10.11.2013 עד יום 10.12.2013 במהלכם ריצה הנאשם 1 עונש מאסר בתיק אחר (ת"פ (שלום י-ם) 53924-06-11). אין לנכות את ימי המעצר באותו החודש מעונש המאסר בתיק זה.

בכל הנוגע לנאשם 2 - אין לנכות את ימי מעצרו (הנאשם 2 עצור בתיק זה החל מיום 24.10.2013, אולם מאז עודנו מרצה עונש מאסר בפועל בן 10 חודשים החל מיום 8.3.2013 שנגזר עליו בת"פ (שלום י-ם) 35459-03-13).

ב. המאסר המותנה בן שלושה חודשים אשר הוטל על הנאשם 1 בת"פ (שלום י-ם) 6209/08 יופעל חודש בחופף וחודשיים במצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק זה. **בסך הכל, ירצה הנאשם 1 תשעה (9) חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצר כמפורט בפיסקה א' לעיל.**

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של כל אחד מהנאשמים ממאסר. התנאי הוא שכל אחד מהנאשמים לא יעבור עבירת מן העבירות בגין הורשע.

ד. הנאשם 2 ישלם פיצוי בסך ₪ 500 לשוטר בנימין שוסטר. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מ- 15 לחודש שלאחר השחרור ממאסר ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

המאשימה תעביר למזכירות תוך 5 ימים מהיום את פרטי השוטר, על-מנת שניתן יהיה להעביר את כספי הפיצוי לידיו.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום כ"ט טבת תשע"ד,
01/01/2014 במעמד הנוכחים.
דנה כהן-לקח, שופטת

הוקלד עלידיברוריהכהן